

Από τον συγγραφέα των μπεστ σέλερ ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΤΟ ΕΙΠΑΝ... ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
και ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ο Πατέρας Χριστούγεννα κι εδω...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

Εικονογράφηση: Κρις Μόουαντ

Ο Πατέρας
Χριστούγεννα
κι εδώ...

Ο Πατέρας Χριστούγεννα κι εδῶ..

ΜΑΤ ΧΕΙΓΚ

με ζωγραφιές του ΚΡΙΣ ΜΟΥΛΑΝΤ

Μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Παιδική νεανική λογοτεχνία – Για τα Χριστούγεννα

Ματ Χέιγκ, *Ο Πατέρας Χριστούγεννα κι εγώ*

Matt Haig, *Father Christmas And Me*

Εικονογράφηση: Κρις Μόουλντ

Μετάφραση: Αργυρώ Πατίνη

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Επιμέλεια, διόρθωση: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Matt Haig, 2017

Copyright© για την εικονογράφηση Chris Mould, 2017

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Canongate Books Ltd, 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2018

ΚΕΤ Β575 ΚΕΠ 532/18

ISBN 978-960-16-7746-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),

57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στους Pearl, Lucas και Andrea

Κάπου αλλού

ΑΛΛΟΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ότι γνωρίζετε τον Πατέρα Χριστούγεννα. Και είμαι σίγουρη ότι στ' αλήθεια γνωρίζετε κάποια πράγματα γι' αυτόν. Ξέρετε πιθανότατα το Εργαστήριο Κατασκευής Παιχνιδιών και τους ταράνδους. Ξέρετε τι συμβαίνει κάθε Παραμονή Χριστουγέννων. Φυσικά και ξέρετε.

Αλλά μάλλον δεν ξέρετε εμένα.

Θα ξεκινήσω μιλώντας σας για κάποια πράγματα που είναι εύκολο να πιστέψει κανείς.

Το όνομά μου είναι Αμέλια Γουίσαρτ κι έχω έναν μαύρο γάτο που τον λένε Καπετάν Καπνιά.

Γεννήθηκα στο Λονδίνο κι έζησα εκεί μέχρι που έγινα έντεκα ετών. Και μετά έζησα κάπου αλλού.

Το κάπου αλλού είναι αυτό που θα βρείτε μάλλον απίθανο.

Υποθέτω πως θα μπορούσα να σας πω ότι μετακόμισα στη Φινλανδία, και δε θα είχατε κανένα πρόβλημα να το πιστέψετε, επειδή η Φινλανδία υπάρχει στον χάρτη. Και, κυριολεκτικά μιλώντας, αυτό είναι αλήθεια. Όντως μετακόμισα στη Φινλανδία, στον μακρινό μακρινό μακρινό Βορρά, πέρα από κείνο το κομμάτι της Φινλανδίας που είναι γνωστό ως Λαπωνία. Το μέρος που έζησα, το κάπου αλλού, ονομαζόταν απλώς Μακρινός Βορράς και η περιοχή ήταν η Χώρα των Ξωτικών. Η Χώρα των Ξωτικών δεν υπάρχει σε κανέναν χάρτη. Σε κανέναν ανθρώπινο χάρτη, τέλος πάντων. Κι αυτό συμβαίνει επειδή οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να τη δουν. Είναι αόρατη γι' αυτούς. Βλέπετε, η Χώρα των Ξωτικών είναι ένας τόπος μαγικός, και για να δεις μαγικούς τόπους πρέπει να πιστεύεις στη μαγεία. Και οι άνθρωποι που σχεδιάζουν χάρτες έχουν τις λιγότερες πιθανότητες απ' όλους να πιστεύουν στη μαγεία.

Αλλά, από πολλές απόψεις, η Χώρα των Ξωτικών μοιάζει με κανονική πόλη. Με μικρή πόλη.

Με τεράστιο χωριό, στην πραγματικότητα. Κι εκεί θα βρείτε συνηθισμένα πράγματα, όπως μαγαζιά και σπίτια κι ένα δημαρχείο. Υπάρχουν δρόμοι και δέντρα· ακόμα και μια τράπεζα.

Ο κόσμος, όμως, που ζει εκεί είναι πολύ διαφορετικός από μένα. Και πολύ διαφορετικός κι από σας, βέβαια.

Δεν είναι καν κόσμος. Δεν είναι κόσμος με ανθρώπους, τέλος πάντων.

Είναι ξεχωριστός. Είναι μαγικός.

Είναι... Λοιπόν...

Είναι ξωτικά. Αλλά υπάρχει ένα θέμα: όταν είσαι περικυκλωμένος από ξωτικά, τότε δεν είναι τα ξωτικά αλλόκοτα και ασυνήθιστα πλάσματα.

Όχι.

Εσύ είσαι.

Οδός Ταράνδων αριθμός 7

ΠΑΤΕΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ζούσε στην οδό Ταράνδων αριθμός 7, ακριβώς δίπλα στο Λιβάδι των Ταράνδων, στην άκρη της Χώρας των Ξωτικών.

Το σπίτι του, όπως πολλά σπίτια στη Χώρα των Ξωτικών, ήταν φτιαγμένο από

πετρωμένα μπισκότα τζίντζερ και, αντίθετα απ' όλα σχεδόν τα άλλα σπίτια στη Χώρα των Ξωτικών, είχε μια εξώπορτα τόσο μεγάλη, που δε χρειαζόταν να σκύψεις για να τη διαβείς.

Ήταν γεμάτο με διασκεδαστικά πράγματα. Μια τσουλήθρα σε κατέβαζε από τον πρώτο όροφο στο ισόγειο. Το κουδούνι έπαιζε μια εκδοχή του «Τρίγωνα κάλαντα». Υπήρχαν παντού παιχνίδια. Η κουζίνα είχε ράφια γεμάτα με τα πιο νόστιμα γλυκά μέσα σε βάζα – σοκολάτες, μπισκότα τζίντζερ, μαρμελάδες από άγρια βατόμουρα. Υπήρχε ένα ρολόι-τάρανδος στο σαλόνι, που ήταν σαν ρολόι-κούκος αλλά, αντί για κούκο, από μέσα πεταγόταν ένας τάρανδος. Α... και δεν έλεγε τη συνηθισμένη ώρα των ανθρώπων με βαρετές λέξεις όπως «έξι η ώρα» και «εννέα και είκοσι». Έλεγε την ώρα των ξωτικών, και τις ώρες των ξωτικών τις περιγράφεις με φράσεις όπως Πάρα Πολύ Νωρίς και Πολύ Μετά Την Ώρα Για Ύπνο.

Ο Πατέρας Χριστούγεννα ζούσε μόνος του, αλλά φρόντισε να βάλει τον Σλάμπερ, το ξωτικό που κατασκεύαζε κρεβάτια, να φτιάξει στα γρήγορα δύο ακόμα κρεβάτια και «το πιο αναπαυτικό καλάθι γατιών στον κόσμο» για τον Καπετάν Καπνιά.

«Αν και, απόψε, εγώ θα κοιμηθώ στο τραμπολίνο, στον κάτω όροφο» είπε την πρώτη εκείνη μέρα. Ο Πατέρας Χριστούγεννα επέμενε ότι το τραμπολίνο ήταν πολύ αναπαυτικό.

Ο λόγος που ο Πατέρας Χριστούγεννα χρειαζόταν δύο επιπλέον κρεβάτια ήταν η Μέρι Έθελ Γουίντερς κι εγώ.

Η Μέρι ήταν η γυναίκα με την οποία ήταν ερωτευμένος ο Πατέρας Χριστούγεννα. Κοκκίνιζε κάθε φορά που την κοιτούσε. Αλλά κι εκείνη τον αγαπούσε.

Η Μέρι ήταν η πιο καλοσυνάτη και η πιο υπέροχη γυναίκα που είχα γνωρίσει ποτέ. Τα μάγου-

λά της ήταν ροδαλά σαν τα μήλα και το χαμόγελλό της μπορούσε να ζεστάνει ολόκληρο δωμάτιο. Την πρωτογνώρισα όταν ζούσα στο Λονδίνο, τότε που συνέβη το χειρότερο πράγμα στη ζωή μου. Η μητέρα μου αρρώστησε άσχημα από το καθάρισμα των καμινάδων. Έκανα ό,τι μπορούσα για να τη φροντίσω αλλά, τελικά, η αρρώστια ήταν πολύ δυνατή. Δεν μπόρεσα να τη σώσω. Ο πατέρας μου μας είχε παρατήσει όταν ήμουν πολύ μικρή, οπότε μετά τον θάνατο της μαμάς με έστειλαν στο πτωχοκομείο του κυρίου Ιερεμία Κρίπερ. Ήμουν ανείπωτα δυστυχημένη, αλλά η Μέριου –που δούλευε στα μαγειρεία– ήταν πάντα καλή μαζί μου. Έβαζε πάντα κρυφά μια κουταλιά ζάχαρη στον νερουλό χυλό που μας τάζαν. Κι αυτό δε θα το ξεχάσω ποτέ.

Είχε ζήσει δύσκολη ζωή. Προτού πάει στο πτωχοκομείο ήταν άστεγη και κοιμόταν σε ένα παγκάκι δίπλα στην Τάουερ Μπριτζ, περικυκλωμένη από περιστέρια.

Τέλος πάντων, όταν ο Καπετάν Καπνιάς κι εγώ το σκάσαμε, επιτέλους, από το πτωχοκομείο, χάρη στον Πατέρα Χριστούγεννα, η Μέριου ήρθε μαζί μας. Κι εκείνη, όπως κι εγώ, ήταν πολύ ευχαριστημένη που βρισκόταν εδώ.

Φτάσαμε στη Χώρα των Ξωτικών ανήμερα

Χριστούγεννα, όταν κάθε ανθρώπινο παιδί στον κόσμο ανοίγει τα δώρα του, και φάγαμε το πιο μεγάλο χριστουγεννιάτικο δείπνο που είχα δει ποτέ και ακούσαμε την πιο φανταστική και χαρούμενη μουσική, από ένα συγκρότημα ξωτικών που το έλεγαν οι Ωραίες του Έλκηθρου. Γελάσαμε και τραγουδήσαμε και χορέψαμε ζωηρούς και γρήγορους χορούς. Οι ζωηροί και γρήγοροι χοροί είναι ένα ιδιαίτερα πολύπλοκο είδος χορών των ξωτικών που περιλαμβάνει μπόλικες ζωηρές κινήσεις ποδιών, μπόλικες στροφές και μερικές αιωρήσεις στον αέρα με μαγικό τρόπο.

«Νομίζω πως θα σ' αρέσει εδώ πέρα» μου είπε αργότερα ο Πατέρας Χριστούγεννα, καθώς πηγαίναμε για πατινάζ σε μια παγωμένη λίμνη.

«Ναι, κι εγώ νομίζω πως θα μ' αρέσει» είπα.

Και μου άρεσε. Μου άρεσε πράγματι εκεί πέρα. Εντάξει... για λίγο. Προτού καταφέρω να διαλύσω την ευτυχία μου, να τη σπάσω σε ένα εκατομμύριο κομμάτια.

